

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inzerate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovina“ v Celji.

„Domovina“ ob koncu l. 1894.

Četrto leto svojega delovanja sklepa „Domovina“. Kdor se danes spomni ponižnega njegovega začetka, nas bode razumel, da smo s svojim, če prav še vedno skromnim listom, zadovoljni. Narod slovenski, osobito na Štajerskem, je takoj v početku pokazal cel razum za važnost takega lista v Celji. K zastavi, katero smo razvili, pristopil je takoj razumnik in priprosteji Slovenec, duhovnik in posvetnjak. Vsi so nas podpirali. In če je danes „Domovina“ utrjena in zagotovljena, zahvaliti se je vrlim našim naročnikom in čitateljem.

V drugi vrsti obračamo se do svojih sotrudnikov. Radi priznamo, da se nam je od mnogih, prav mnogih strani šlo na roko z dopisi, s prijaznimi poročili, z vspodbujanjem. Naši sotrudniki so razumeli vedno svojo nalogo. V dveh glavnih načelih se je namreč združevalo naše politične misli: delati za narod, to je, ne na korist te ali one stranke, tega ali onega poklica, nego za vse ob enem: za učenega Slovenca in priprostega moža. Naš narod je demokratičen. On ne pozna razločka med gospodom in kmetom, ne med šolanim in nešolanim Slovincem; vsi stojimo v eni vrsti; vsi smo si jedini v obrambi naše narodnosti.

Naš narod pa je tudi katoliško veren. In to je njegova sreča. V najhujših časih zatekal se je k svojemu Bogu, k svojim duhovnim učiteljem. Kedar je najbolj pela tuja palca po njegovem hrbtu, takrat je molil in vedno bolj molil za lepšo bodočnost. Zato ne le, da nikdar nismo

žalili verskega čuta, temveč smo vse pospeševali, kar je služilo v korist ohranitve krepkega verskega čuta. In to je bila druga naša naloga: ohraniti neomahljivo složnost mej vsemi Slovenci, duhovniki in neduhovniki.

Danes lahko rečemo, da so bili ravno štajerski Slovenci v obeh ozirih vzor narodne discipline. Mi smo narod demokratičen in veren, ne poznamo razločka v stanu, ne v veri, kedar gre za naše pravice. V tej slogi smo zmagovali, pod to zastavo se bomo zbirali in na ta načela bomo tudi zanaprej prisegali.

„Domovina“ ostane tudi zanaprej nespremenjena. Prihajala bode, kakor do sedaj, po trikrat na mesec med svet. Odložila bode le prilogi „Poljedelec“ in „Obrtnik“, kot posebni prilogi, katere se združite v glavnem listu pod naslovom „Narodno-gospodarske novice“. To smo storili, da vstrežemo cenjenim čitateljem in dopisnikom, ki žele imeti in čitati poročila v glavnem listu. Povečal se bo vsled tega glavni list za dve strani, tako, da cenjeni čitatelji ne bodo na škodi.

Zahvaljeva se cenjenim dopisnikom in poročevalcem za njih trud, ponavljamo prošnjo, da nas i v bodoče ne zabijo in blagohotno podpirajo s točnim poročanjem vsakoršnih novic. Tudi cenjenim naročnikom, se posebno še onim, ki so nam pomagali pridobivati novih naročnikov in čitateljev, toplo zahvalo. Prepričani smo njih naklonjenosti tudi v prihodnjem letu. Kolikor večja boče podpora, toliko boljši boče list.

„Domovina“ bode stala še nadalje 2 goldinarja za celo leto, 1 goldinar za pol

leta. Najbolje je naročnino pošiljati s položnimi listki, ki so listu priloženi. V nadi, da se vidimo v bodočem letu vsi letošnji in da stopi v naš krog še mnogo novih borilcev in naročnikov, voščimo vsim vesele praznike in srečno novo leto!

Uredništvo in upravništvo „Domovina“.

Nemštvo po naših mestih in trgih.

II.

Vsa ta južno-štajerska mesteca, ktera se v jezikovnem in narodnem in političnem oziru skušajo odtujiti slovenskemu narodu, kteri je vendar le pravi gospodar vse južne-Štajerske, so vendarle v enem oziru še vedno popolnoma navezana na slovenski narod, namreč v gospodarstvenem. Tudi lastnih zemljišč meščani nimajo mnogo, na vsak način pa jih nimajo toliko, da bi se mogli živeti od tega, kar jim daje ta njihova zemljišča.

Osabni meščan, kteri svest si svojega „nemštva“, s preziranjem gleda na ponižnega slovenskega kmetiča, vendar le živi skoro edino od tega, kar mu da zaslužiti prezirani Slovenec. Slovenski jezik in slovensko narodnost prezira, ali slovenskega denarja se ne brani. Da, kedar se gre za denar, takrat se celo toliko poniža, da začne govoriti slovenski. Seveda bolje ponižati se, nego od lakote umreti! In prav od lakote umreti morali bi večinoma vsi ti aposteljni velikega nemštva, ako ne bi živeli od kruha, kterega jim daje slovensko kmečko ljudstvo.

LISTEK.

Na božični večer.

Vse belo, bel je dol in breg. Solnce je razsipalo po beli odeji zlatnino svojih žarkov, in zbudila se je na nji iskra pri iskri bliščoč se liki zvezda iz jasnega neba. Glej, vetrov pihljaj trosil je raz zmrzlih vej nebroj svetlih iglic, ves zrak je poln zlatnine in srebrine. In ko je zašlo zlato solnce na žarečem večernem nebu in vsplavala luna na svetlem iztoku, tedaj se z nova začne blesk in lesk snežne zlatnine in srebrine. Nebeški mir je razlit nad širino matere zemlje, skrivnostna tihota vlada nad življenjem človeškim. Mrzla sapa brije pod vedrim nebom, tem gorkeje pa je v polno razsvetljeni sobi. Kakor da bi zima sama hotela družiti ljudstvo v prijazno zavetje gorke sobe, kakor bi je zbirala ob domačem ognjišču! Kako lepo okrašen je kotec z zelenjem in pisanim cvetjem, zlatnina se blišči odsevu svetilk ta dan v ubogi koči trpina, kakor v neskrbni palači bogatina. Vse je zbrano ta dan, ta večer v razsvetljeni domači hiši; in kogar je poslala v daljno tujino osoda, povrnil se je bil v krilo, v zatišje domače hiše. Kako je vse praznično! Skrivnostna moč vlada nad vsem stvarstvom. Čuj! zdajci je zapel zvon, in ž njim je zapel nebroj svetih, blaženih glasov: „Mir ljudem na zemlji, ki so čistega srca in

dobré volje“ — božična, sveta noč. Blagor mu, komur je dano v krogu ljubljenih src preživeti svete srečne trenutke božičnega veselja — blagor mu!

A koliko jih je, kterim je zaprla osoda ta dan pot v domačo hišo, odtrgala jih, kakor jesenski vihar odtrga list in ga nese po mrzlem ozračju daleč, daleč v temno noč mrzle tujine. Tako se je godilo siroti Anici. Kar pokriva draga očeta hladna gomila, vela je mrzla zima zapuščenim sirotam, vse brate in sestre je odnesel neizprosni osode vihar po nemirnem svetu in tudi nji najmlajši desetletni siroti, nežni šibki cvetici ni prizanesel. Od kar se je mati zopet omožila s hudim očihom, kako hudo se je godilo ubogi stvārici! Trpela je glad in mraz, kakor drobna zeba na mrzli vedrini.

Smilila se je teti Mariji tako, da je sklenila skrbeti za njo, ljubeznivo dekle, ki bi bilo vredno najboljše osode. Toda, kako ji naj pomaga, sama se živi s tem, kar zasluži. Zato je edina rešitev, priskrbeti ji v službi potrebnega zavetja. V službi? Nebrojno ljudi čaka v velikem mestu zastoj, obupno, najslabše službe, da si reši golo življenje. Kdo bo vzel šibko dekle v službo, ki ji že na blelih licih odseva slabost in bolehnost. Tri tedne je že v mestu. Teta jo hrani z grižljeji, koje sama sebi pritrga, ona jo oblači z oblačili, ki jih izprosi za revico od blagih gospa. In vendar, kako lepo pristoji gosposka — dasi ne nova obleka priprostemu šibkemu dekletu!

Gledati jo je, kakor knežje dete, v onem nežno rudečem oblačilu, ki ga je sprejela od dobre usmiljene roke za svojo varovanko.

Tako se je bližal božični čas; dekletce je bilo brez službe, brez trajnega zavetja, brez radosti, brez veselja.

In vendar, ravno na sveti dan se ji je prikazala nada, boljše bodočnosti. Imenitna gospa je iskala družice svoji 4letni hčerki, da pazi na njo, da se ž njo poigra, ko je sama zadržana po obilih poslih.

Toda koliko prosilk se bode oglasilo pri imenitni gospej, zdravih in krepkejših nego je ona, in sam Bog ve, kteri izmed njih bode sreča mila.

Mrak je razpel nad zemljo temotna krila. Tem bolj pa so se svetila mestna okna v odsevu nebrojnih lučic. In skoz okna je zrl božično drevo v vsi svoji svetlobi in krasoti v nočni svet. Vsaka hiša je imela božično drevesce in vsaka hiša je bila polna radosti in žive sreče, samo za Anico ni bilo ne božičnega drevesa ne radosti, ne veselja.

Že na vse zgodaj je odšla danes teta po obilih poslih ter se ves dan ni vrnila domu.

Tako je bila sama ves dan revica, in večkrat ji je zalesketala solza v očeh ter lica ji bila bledejša od kdaj.

Pač se ji je zbudila želja po materni ljubezni, a ona je bila mrzla za njo, kakor zima pod nebom. Tete še vedno ni, že se hoče pred-

Kakošna pa so ta mesteca, katerih prebivalci se tolikim ponosom štejejo, da so nekaj več nego drugi? Mala gnezda, kjer je nastavljeno po nekoliko trgovcev, nekoliko raznih malih obrtnikov in nekoliko oštirjev. Večje obrti po teh krajih ni nikjer, niti tovarn, ktere bi dajale zaslužka kakemu večjemu številu ljudi in vsled tega seveda tudi večje trgovine ni. Od tega, kar tem meščanom dado zaslužiti v kraju samem stanojoči uradniki in drugi, bi jih gotovo niti desetina ne mogla shajati, vse je tedaj navezano le na kmeta. On živi oštirja, pri katerem ostaja sam in s svojo živino, on živi trgovca od ktereja kupuje svoje potrebščine, on živi obrtnika, pri katerem si naroča svoja orodja, pohištvo in drugo. Ko bi se slovensko kmečko prebivalstvo naenkrat odtrgalo od mest in trgov, ter bi prenehalo zahajati vanje in podpirati tamošnje prebivalstvo, bi se vsa ta mesteca kmalu izpraznila, ker bi ljudje v njih ne mogli več živeti. No, pa tako radikalnih sredstev nam ni še potreba uporabljati. V vsakem teh mest živi se vedno tudi nekaj obrtnikov, trgovcev in oštirjev, kateri še niso navdahnjeni veliko-nemškega mišljenja, ter se priznavajo za Slovence, ali bi se radi priznali za Slovence, ako bi se svojih „velikonemških“ someščanov ne bali. Treba je tedaj samo, da vsak posamezni, takrat, kedar ljudem po trgih in mestih da kaj zaslužiti, gleda na to, komu, da kaj zaslužiti. Kedar se ostaja v krčmi, treba nekoliko paziti na to, pri kom se ostaja, ravno tako, kedar se kupuje v prodajalnici, ali pa pri obrtniku. In prav natanko je treba paziti na to! Človek se ne sme dati preslepiti po prilizljivih besedah, kajti kedar gre za denar, takrat tudi najbolj navdušeni pragerman zataji in skrije svoje velikonemštvo, ter se kaže celo Slovencem prijaznega ali pa vsaj nepristranskega. Zato je treba gledati na to, kako se ti ljudje obnašajo v drugih prilikah, kedar je treba pokazati svojo politiško in narodno mišljenje. Treba je gledati na to, kako postopajo ti ljudje pri volitvah, in kakošna so društva pri katerih so člani. Trгоvec ali obrtnik, kateri pri volitvah glasuje za človeka, ki se potem pridruži nemški liberalni ali nemški nacionalni stranki, je naš politični in narodni sovražnik, pa naj se kaže še tako prijaznega ali nepristranskega. Meščan, kateri je član pa še celo odbornik kake podružnice „sulfrajna“ ali „Südmarke“ je naš narodni sovražnik, ako tudi ob kaki priliki prizna opravičenost naših narodnih teženj. Vsi taki ljudje sovražijo in zaničujejo nas in našo narodnost, zato je najbolje, da jih ne nadlegujemo, ter pustimo v miru tudi njihove krčme, prodajalnice in delavnice, ter da se raje obračamo do takih, kateri so sami iste narodnosti, kakor mi, ter se te narodnosti tudi ne sramujejo, temveč se iste zavedajo ter

staviti imenitnej gospej, prositi jo službe in zavetja. Saj je že imenitni gospej znano, da pride, in teta jo je za ta slučaj sama dobro podučila. Anica je na poti do svoje — Bog daj — bodoče gospodinje.

V svoji lahki obleki je trepetala mraza na celem telesu. Njena tanka lahka rudeča obleka, dasi ji je tako dobro pristojala, ni mogla ohraniti slabotnemu životu lastne gorkote, saj pa je bila stvarjena za čas tople vigredi, nikakor ne za mrzlo zimo.

Tudi glad se je oglašal in terjal svojo pravico. Tam na mestnem trgu pa je pekel kostanjar sladke kostanje ter se grel ob toploti železne peči. Kostanji pa so napolnili ozračje z zapeljivo vonjavo.

Anica stopi h kostanjarju in kupi kostanjev za štiri novce, dar tetine prijateljice, da se malo oživi in ogreje mrzli životček — za vse svoje premoženje.

Ravno je spravila zadnji kostanj v lačni želodec, že stoji pred hišo imenitne gospe. Bog ve, ali jo bo hotela sprejeti, ali je ne bo mrzlo ter nejevoljno zavrnila.

Na hodniku obstoji. Da bi ne bila videti na prvi pogled tako blede in boleha, drgne si z obema rokama mrzli lici, da bi vsaj nekoliko oživela rudečico, znamenje zdravja na njih.

Močno ji je bilo srce, ko je stopila do sobnih vrat. Kmalu se bode odločila njena osoda. Bog ji nakloni dobrotljivost imenitne gospe. Saj hoče biti pridna in hvaležna svoji dobrotnici.

isto kažejo s tem, da o volitvah glasujejo za narodne može, in da podpirajo naša narodna društva in pa tudi pred vsem s tem, da v svojih obiteljih goje slovenski jezik, ter da svoje otroke vzgojujejo v slovenskem duhu in jeziku. Samo s takimi moramo ostati v gospodarski zvezi in kmalu bomo videli, kako se začno spreminjati narodnostne razmere po naših trgih in mestih.

Celjske novice.

(Gustav Schmidl pred porotniki). Dne 12. in 13. t. m. bila je porotna obravnava zoper Gustava Schmidla, bivšega trgovca in nemškega občinskega odbornika v Celju. Ta obravnava se ni mogla dokončati, ker je sodišče zaradi natančnejih poizvedeb sklenilo obravnavo preložiti. Med porotniki je ta dan sedel tudi sloveči Sloveno-žer Egon pl. Pistor in ta mož je napisal v zvezi z drugimi, ker se mu ni sponeslo, kakor je želel in je bil vsled tega ves srdit nad preložitvijo, v nemških listih članek, v katerem strastno napada celjsko državno pravdnitvo in deloma tudi sodišče. Mi smo strmé čitali zopet ta izbruh nemške strasti. Vredno je, da tem vrstam prihodnjic napišemo cel članek. Samo eno za zdaj. Egon Pistor želi, da bi se v tem slučaju Šmidl postavil pred kakošno drugo sodišče. Res je, tako bode prav tudi po našem mnenju. Toda ne nemško-nacionalni Gradec ali Celovec bi bila primerna, nego v Ljubljano, Novomesto ali Dunaj bi kazalo delegirati to kazensko zadevo. Potem smo prepričani, da bode obravnava pred porotniki tako sojena, kakor veda in vest porotnikom velevata. Članki pisani v graških in celjskem nemškem lističu, nas potrjujejo o tem. Prav je, da ti članki niso bili konfiskovani, ker iz njih se lahko prepriča širše občinstvo, za kaj smatrajo celjski nemškutarski magotci porotne obravnave. V teh člankih se kar naravnost pove, da je bilo le zatožencu in pa porotnikom žal, da se obravnava ni zvršila, ker dogovorjeno je bilo, da se zatoženec oprosti. Nam, ki imamo druge pojme o sodbi in ki želimo, pravica naj velja za vsakogar na svetu jednako, so taki izbruhi proti sodišču neumljivi. Sicer pa se bode še marsikdo prepričal, da izdajci, renegatu ni nič svetega na svetu.

(Mestno gospodarstvo v Celju) smo že obilokrat grajali. Kako prav smo imeli, kaže proračun za leto 1895. Po tem proračunu znašal bode primanjkljaj 21.871 gld. 48 kr. Kaj bode občinski odbor storil, da je toliko primanjkljeja? Morebiti nov vodovod, boljše razsvitljavo, kakšen nov most ali kaj takega dobimo? Nič od tega. Pač pa je čutiti nesrečne sklepe preteklega leta,

Bog ji bode pomagal v njeni pridnosti, da ne bo ž njo nikdar nezadovoljna, milostljiva gospa. Nebrojne misli ji polnijo mlado srce, up in strah jo navdaja. Potrka. Vstopi. . . . Krasno razsvetljena soba, ob oknih dragocene preproge. Na mehki zofi sedi milostljiva gospa. Z nepopisno srečo gleda svojo hčerko, vriskajočo od radosti krog božičnega drevesa.

Poljubivši ji mehko roko, jo prosi za sprejem, po tetinih naukih, rekoč, da teta ves dan ni doma, in je morala toraj sama priti. V svoji lahki rudeči letni obleki je stala pred imenitno gospo. Očesa si ne upa dvigniti proti njej. Svetloba božičnega drevesa je razlila svoj sijaj nad ubogim dekletom. Bertica sama je vtihnila in zvedavo zre na tuje dekletke.

Zdajci se zgane gospa, prime jo za mrzlo roko, in smili se ji dekletce v tankem letnem oblačilu, ki se je sama pričala na prvi pogled, kot dar dobrotne tuje roke.

Vendar se milostljiva gospa ni mogla vzdržati smehu, in zasmijali so se navzoči ž njo na ves glas. Dekletce pa je vstrepetal od strahu in povesilo rosne oči. Boletno je čutila nerazumljiv ji smeh. Ali milostljivej gospej ni skrita ostala Aničina boleost, zato jo prime za roko, ter jo miri in tolaži, ko so se ji utrinjale solze po bledeh licih, rekoč: „Bodi mirna, ti boš ostala pri nas, in danes ne greš več od naše hiše“. Jaz pa bom poklicala še danes teto, da ne bo v skrbeh zavoljo tebe, in če boš pridna in ubog-

po katerih so se premožnim udovam penzije dolečevale, so se drago plačevale nepotrebne krčme itd. Celjsko mesto ima skoro pol milijona zakladov v zemljiščih, papirjih itd. Če bi se s tem dobro gospodarilo, bi se manjšale doklade in mesto bi se boljše uredilo, da bi vsaj enkrat nov vodovod dobili. Tako pa bomo plačevali nove davke in doklade. Bi pač dobro bilo, da bi par slovenskih gospodarjev tukaj red napravilo.

(Celjski mestni zastop) je nedavno izjavil se, da treba občinske doklade zvišati za 8%, namreč od 32% na 40%. Ko pa so slovenski listi to primerno osvetili, opustili so to zvišanje doklad, ki bi jim bilo prineslo okoli 3000 gld., in vzeli 3000 gld. zopet na posodo ter se hvaležijo, da imajo še vedno prejšnje doklade. Tako delajo dolg na dolg, plačati pa bodo morali davkoplačevalci.

(Slovenščina pri c. kr. sodiščih). Res čudno je, kako nektera sodišča na Spodnjem Štajerskem še vedno povsod in pri vsaki priliki skušajo izpodrivati slovenščino, ter kratiti jej pravice, ktere so jej priznane po temeljnih postavah, po ministerskih naredbah. Posebno se v tem oziru odlikuje c. kr. okrajno sodišče v Celji. Vse tožbe in prošnje, ktere se tu jemlje na zapisnik, se zapisujejo edino le nemški, celo tedaj, ako niti tožnik niti toženec ne znata nemški. Ravno tako so vsi pravdni govori, ktere dajo stranke same na zapisnik, zapisujejo edino le v nemščini. Da v zadnjem času začenja se pri tem sodišču čudna praksa, s katero se slovenščini hoče vzeti uže tolikrat priznana in tudi v praksi udomačena pravica, da se na slovenske tožbe izdajajo slovenske naredbe. Začenjajo se namreč na slovenske tožbe izdajati naredbe sestavljene izključno v nemškem jeziku, edino le tožbeni zahtevki je iz tožbe prepisan, tedaj slovenski, vse drugo pa je nemško. Tako postopanje pa je nepravilno, ter popolnoma po nepotrebem žali narodnostni čuti velike večine prebivalstva tega okraja. Mi ne moremo verjeti, da više sodne oblasti tako protipostavno postopanje odobravajo, zato prosimo naše poslance, da se na pristojnem mestu radi tega pritožijo. Ako žele naznanimo jim tudi lahko dovolj konkretnih slučajev.

(„Slovenskega društva“) predsedništvo želi, naj bi vse slovenske kmetske občine, po svojih poslancih, državnemu zboru vložile prošnjo, da ta neizpremenjeno vsprejme od vlade predloženo preosnovo domovinskega zakona, ker bi bil ta Slovencem v korist.

(Društvena zabava „Celjskega Sokola“) privabila je dne 16. t. m. obilo občinstva v društvene prostore celjske čitalnice. Vspeh je bil jako povoljen v moralnem in materijalnem oziru. Posebno se je občinstvo zanimalo za mramorne

ljiva ti ne bode slabo pri nas. Glej tukaj je moja ljuba Bertica, ž njo se boš igrala in učila.

Potegnila je za zvonec, milostljiva gospa. Na njen klic prišli hišini je naročila, da oskrbi Anico z večerjo in z vsem potrebnim. Zdaj pa je Anico samo vedla pred ogledalo in ji razložila prejšnji smeh, ubogo dekletce se je samo sebe prestrašilo. Namesto rudeča bila so ji lica vsa črna. Zdaj ji je bil jasen smeh. In ko je pripovedovala, kako si je kupila kostanjev za štiri novce, ktere ji je podarila tetina prijateljica, in se grela pri kostanjarju, kako se je potem drgnila, da bi privabila rudečico na njo, da bi je zaradi bledega obraza in bolehnosti ne odbila milostljiva gospa, ter kako sirota ni pomislila, da so ji kostanji očrneli roke, in roke obraz — takrat so se ji zopet nasmejali vsi navzoči, na ves glas.

Ali ta smeh je ni ranil, kakor prej, ampak radosti in sreče se ji je utrnila solza po bledem lici, da je dobila zavetja pri milostljivej gospej, kateri je vdana že zdaj, kakor otrok materi, ktere tako težko pogreša njena žalostna mladost. Gospa pa jo je obdarila še isti večer z božičnimi darovi in tudi teto, ki je morala pripovedovati o osodi tega dekleta.

Tudi Anici je sinil sveti božič v mlado srce radost in srečo.

Ko so zapeli zvonovi veseljnemu svetu: „Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje“ — peli so zvonovi tudi njej sveto pesem miru in zadovoljnosti: „Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje“. „Mir vam bodi!“

kipe, kateri so se v Celji predstavljali prvič, isti ugajali so jako, posebno so se posrečile skupine in „Prizor iz Diane“. Seveda pa bi bila ta točka imela še mnogo več efekta, ako bi bila dvorana večja ter oder pripravnejši. Največ točk vsporeda izvajal je tamburaški zbor. Tudi s tem svojim nastopom dokazal je ta zbor, da se marljivo uči in vrlo napreduje pod spretnim vodstvom svojega vodje dr. A. Kapusa. Tudi pevski zbor je zopet enkrat nastopil, ter prav dobro pel Vilharjevo „Hrvatsko davorijo“. Saj imamo v naših krogih za vsako stvar dovolj dobrih moči, treba je le, da vse te moči marljivo sodelujejo pri skušnjah in nastopih, pa smo vedno lahko gotovi najlepšega vspeha. Po končanem vsporedu začela se je prosta zabava, ktera je bila jako živahna ter trajala pozno v noč.

(Slovenske posojilnice in „Narodni domi“). Nemčurska glasila, katerim ni na gmotnem napredku ljudstva, pišejo v jezi po svojih glasilih „pereat“ posojilnice; kajti ti naši zavodi utegnejo sčasoma biti smrtni udarec nemškutariji. V Ljubljani postavil bode „Narodni dom“ skupni slovenski narod; „Dom družbe sv. Mohorja“ v Celovci je tudi sad skupnega naroda slovenskega. „Narodni dom“ in narodne hiše v manjših krajih bodo pa dejanski vspehi naših posojilnic. Tako imajo svoje dome in hiše že sledeče slovenske posojilnice: v Ptuiju, v Ormoži, v Logatci, Šoštanji, Črnomlju. „Narodni dom“ v veliki in lepi obliki bode začela že na spomlad staviti celjska posojilnica, v kratkem utegne to storiti tudi mariborski slovenski zavod te vrste. Nekaj premoženja imajo v hišah že tudi druge posojilnice n. pr. metliška posojilnica, „Ljubljansko obrtno pomožno društvo“. Kedar se bodo mlade posojilnice v Gorici, Trstu, Celovcu, Pulji in drugod okrepčale, lotile se bodo gotovo tudi enakega podjetja. Zato tej zavodi peko nemčurstvo.

(Petice na državni zbor za celjsko gimnazijo) odposlale so še občine Luče, Zreče, Kapele pri Brežicah in Rečica. Prosimo še one občine, ki so peticije odposlale, pa nam so javile, da to store, ker bi radi skupno objavili vse, ki se potegujejo za ta zavod.

(Katoliško podporno društvo v Celji) priredi v nedeljo dne 23. decembra božično veselico, v poslopji šolskih sester v Celji, ob 3. uri popoldne, z naslednjim vsporedom: 1. Pesem: „Pastirci“. 2. Prednašanje: „Otroci pri jaslicah“. 3. Pesem: „Že angelj oznanjuje“. 4. Zahvala in voščilo za novo leto. 5. Pesem: „V plamenu“. 6. Govor milostljivega gospoda opata. 7. Razdelitev daril. — Čast. p. n. dobrotniki se vabijo k udeležbi.

(Vprašanje o novi celjski gimnaziji) bode se ostro razpravljalo v državnem zboru na pomlad, ko pride proračun na vrsto. To se lahko že iz tega vidi, ko se je bil že pri njegovičasni dovolitvi, generalni govornik dr. Menger, veliki nemški liberal, oglasil v tej točki zoper Slovence, in sicer tako odločno, da ga je moral poslanec L. Robič zavrniti, dokazavši iz zgodovine sedanje celjske gimnazije, da so že za to Slovenci denarje zlagali. Foreger se je potem zopet ujedal in tajil, kar se nikoli tajiti ne dá.

(Silvestrov večer) priredi celjska čitalnica dne 31. decembra t. l. Na dnevnem redu je igra, šaljiva loterija, petje, tamburanje in slednjič slovo od starega leta ter vošilo k novemu letu.

(„Narodni dom“.) Pri kohanju kleti odkrila se je lepo pomalana rimska stena, na katerej so barve kaj dobro ohranjene. Tudi so se odkrile tla iz lepe mozaike (složene iz samih malih kamenčkov različne barve). Pravijo, da je na tem mestu, kjer so ta tla, bila rimska kopel, med tem ko je na ostalem stavišču stal najbrž kakov tempel. — V kratkem bo stavbeni odsek razpisal zidarsko, mizarsko in kamnoseško delo.

(Surovosti.) V celjskem nemškem lističu zabavlja nek privandran Nemec nad spodnještajerskimi Slovenci, kakor da bi ti bili krivi, da mu je par razposajenih dečkov razrezalo voz v Št. Pavlu in drugokrat pri Teharjih. Tako hudobno poškodovanje tuje lastine mora se seveda ostro grajati. Tako poškodovanje je, če škoda presega vrednost 25 gld., celo hudodelstvo javne sile, ki se kaznuje s težko ječo, od 6 mesecev do enega leta. To si naj taki razposajenci zapomnijo, ako nočejo, da bodo šli kašo pihat. —

Toliko o takih hudobnih poškodbah v obč. Kar se pa tega privandranega Nemca tiče, je pa sam zakrivil, kar se mu je zgodilo. Ta človek, ki se sedaj ujeda nad Slovenci, prišel je kot igralec ali komendijant med Slovence, si par grošov zaslužil. Ker pa za predstavljanje nima dovolj svojih ljudi, rabil je tudi kmečke fante za pomožne, ter jim obljubil za to plačilo ali vsaj kako nagrado. Fanti so toraj pomagali igrati, ali plačila ni bilo, pa ga ni bilo. Groš se ni hotel ločiti od tega Nemca. Tako je prišlo, da je potem kateri teh neplačanih pomagačev prišel do grešnega sklepa: „Čakaj ti, ko nočeš plačati, kar nam gre, bodem ti pa drugače zasolil.“ Vzel je nož in mu razrezal voz. — Samo tako je prišlo menda do tega razrezanja voza, ker od drugod še dozdej ni prišlo enakih pritožeb zoper Slovence. — Med nemškimi Celjani so pa to čisto drugi tički. Ko je pred parletmi bila slavnost pevskega društva v Celju, razrezali so celjski capini g. Pečnaku iz Teharjev „pri belem volu“ nov voz. G. Majdiču iz celjske okolice so pri „kroni“ ves voz namazali s kolo-mazom; g. Zanier-u iz Št. Pavla razrezali so pri „zamorcu“ voz, in ravno tam, kakor čujemo, tudi g. Lenku iz Št. Petra, slednjemu pa gotovo le iz pomote, ker je g. Lenko drugače Nemeč od pet do glave in velik prijatelj Celjanov. — Če se torej take reči gode kar po vrsti v Celju zoper Slovence, potem bi bilo pač lahko umeti, če bi si tudi kaki slovenski malopridneži mislili, dajmo pa mi to tem ljubeznjivim Nemcem tudi vrniti. — Kdor surovost seje, kakor pri vseh prilikah Celjani, ta se pač ne sme pritoževati, če tudi surovost žanje.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Č. g. Al. Arzenšek, kaplan v Ponikvi, je šel za provizorja v Trbnje. Na njegovo mesto je premeščen č. g. Mat. Vavpotič, kaplan v Leskovcu pri Ptuiju.

(Premembe pri davkarijah). Gosp. adjunkt R. Schulinz je premeščen iz Lipnice v Ptuj, g. J. Bôc iz Laškega trga v Lipnico in g. J. Drole iz Judenburga na Laško; praktikant J. Vezensšek iz Ljutomeru v Judenburg. Gospod adjunkt J. Jeremic v Ptuiju je stopil v pokoj.

(Poštnimi oficijali) so imenovani gg. A. pl. Metz in A. Scherbaum v Mariboru ter A. Kalb v Ptuiju.

(Premembe pri učiteljstvu). Gosp. Lucija Gabršček, podučiteljica pri Svetinjah pri Ormoži, je dobila stalno podučiteljsko službo pri Veliki Nedelji. Gosp. Marija Caligaro je postala učiteljica ročnih del v Ponikvah.

(V odbor južno-štajerskega hmeljarskega društva dne 16. t. m. bili so pri glavnem zborovanju izvoljeni:) Gosp. Karol vitez pl. Haupt-Straussenegg, načelnik, gosp. dr. M. Bergmann, Zalec, načelnikov namestnik, gosp. Hausenbichler, Zalec, blagajnik in gg. Josip Širca, Karol Žuža, oba iz Žalca in Norbert Zanier, Št. Pavla v Savinski dolini, odborniki; in njihovim namestnikom: gg. Jakob Janič, Freienberg, Josip Pauer, Braslovče, Franc Zdolšek, župnik v Št. Jurju pod Tabrom in Julij Žigan, Polzela. Razprava o hmeljskem škodljivcu plinthus porcalus se natisne v prihodnji številki tega lista.

(Iz Št. Lovrenca pod Prožinom). (Teharski župan Kovač in njegov gmajski Zepač.) Šoli in učiteljstvu prijazne občine dajo učiteljem prosto stanovanje, oziroma letno doklado, ker čislajo učiteljski stan. Na Teharjih je pa ravno nasprotno. Tamošnji župan Kovač in njegov občinski sluga sta se, kakor sem iz zanesljivega vira zvedel, pritožila zoper krajni šolski svet, ker je ta podelil ondotnemu učitelju 60 gld. letne stanarine in spoznal, da je na Teharjih živež in stanovanje, ker leži kraj blizu Celja in Štor, zelo drago. V tej pritožbi pravi župan, — podhujskan po Zepnu — da se zavoljo teh goldinarjev občina se stroški preobloži. Res prav čudno. Za nepotrebne tožbe, ki že več stotakov stanejo in za „kolera špital“, ki stane okoli 3000 goldinarjev ima pa občina dovolj denarja, tako, da lahko razsipava. Dragi bralec, ako te pelje pot mimo teharske bolnišnice ozri se milo na njo, oglej jo in potem sodi, je li to poslopje toliko vredno,

kolikor stane! In še takrat ne, ako bi tudi Kovač in gmajski Zepal v njem na koleri ležala. V občinskih zadevah pa teharski župan ravno veliko ne razume, ker ne zna baje brati ne pisati, — svoje ime podpiše, kakor da bi petelinček popraskal — ter je le po imenu župan.

(Vabilo) k dramatični predstavi, katero priredi „Bralno društvo za Laški trg in okolico“, na dan sv. Štefana dne 26. decembra 1894, v pivarni gosp. Simon Kukec-a v Laškem trgu. „V Ljubljano jo dajmo“. Izvirna veseloigra v treh dejanjih. — Spisal Josip Ogrinec. Začetek ob 6. uri zvečer. Vstopnina za člane 20 kr., za nečlane 50 kr. Preplačila se hvaležno sprejmejo, čisti dohodek je v prid uboge šolske mladine. Odbor.

(V Št. Pavlu v Savinjski dolini) bodo dne 1. in 6. januarja veselici z gledališkimi predstavami, petjem in tamburaškim koncertom. Pri drugi veselici bode tudi ples. Začetek vselej točno ob 7. uri zvečer. Pri teh veselicah nastopijo prvokrat šentpavelski tamburaši.

(Čitalnica šaleške doline v Šoštanji) ima svoj redni občni zbor dne 26. t. m. popoldne ob 3 uri, h kateremu se p. n. udje uljudno vabijo.

(Radi volitve v rudniško bratovščino) v Trbovljah je interpeloval poslanec Pernerstorfer v državnem zboru.

(Vabilo) k društveni zabavi z gledališko predstavo, katero priredi „Bralno društvo“ v Sevnici dne 26. decembra 1894, v dvorani gospoda Anton Fabiani-ja v Sevnici. Začetek ob 7. uri na večer. Vstopnina: I. prostor 40 kr., II. prostor 30 kr., III. prostor 20 kr. Igrá se v prid revni šolski mladini v Sevnici, zato se nadplačila hvaležno sprejemajo.

(Nesreča v kamnolomu). V Šalamonovem kamnolomu v Rajhenburgu, se je ne davno ponesrečil delavec Kovač. Spretnemu delavcu se je porušilo in ga takoj ubilo. Zapustil je vdovo in obilico nepreskrbljenih otrok.

(Razširile se bodo) vsled sklepa deželnega šolskega sveta sledeče šole: Dekliška šola v Ptuiju na 5 razredov, trirazrednica pri Sv. Rupertu na 4 razrede in 4 razrednica pri Sv. Juriji na Ščavnici na 5 razredov. V Orli vasi pri Braslovčah se bode ustanovila podružna šola.

(Okrajni zastop v Ptuiju) bode imel prihodnje leto 72.469 gld. potrebsčin in 29.742 gld. pokritja. Primanjkljaj se bode poravnal z 25% doklado na vse direktne davke.

(„Slovensko pevsko društvo v Ptuiju“) ima, kakor se je že poročalo, 26. t. m. popoldne ob 2. uri svoj letni občni zbor. Ob 1/2 8. uri zvečer predstavljala se bode gledališna igra „Telegram“ pri kateri sodelujejo iz prijaznosti gospodični Langerholc in gg. Sedlaček, Serajnik, Pirc, Šentjurc, Sever in Novák. Tudi godba tukajš. občnega bojnega društva pod spretnim vodstvom svojega kapelnika g. Lenharta, skrbela bode za zabavo pričujočih. Obeta se torej prav zabavni večer. Na to opozarjamo vse pevce, društvenike in prijatelje narodne zabave. Ptujška inteligenca naj s svojim obiskom dokaže svojo narodno mišljenje.

(Ptujsko pol. društvo „Pozor“) je poslalo prošnje na ministerstvo znotranjih zadev, trgovinstva in pravosodstva za slovensko-nemške napise in pečate pri dotičnih uradih. Prošnje podpisale so tudi občine: Sv. Barbara, Gruškovec, Slatina, Gradišca, Elizabeta v Halozah. Tako je prav. Naprej!

(Pri sv. Vidu niže Ptuj) bila je volitev krajnega šoskega sveta vsled pritožbe glasovitega Schosteritscha ovržena. Pri novi volitvi zmagali so zopet narodnjaki. Odbor je nastopno sestavljen: Načelnik Jožef Zemljak, posestnik v Pristavi, namestnik Miha Kurež, posestnik v Lanci vasi, zastopnik duhovščine župnik O. Vinko Hrtiš in učiteljstva nadučitelj Brenc. Šolski ogleđa Anton Gregorič v Ptuiju. Odborniki: Janez Kirbiš, Jožef Korpič, Jakob Ilošek, Franc Schosteritsch, Miha Junger.

(Iz Gornje Radgone), „Kmetijsko bralno društvo“ priredi v nedeljo dne 30. t. m. popoldne ob 3. uri v gostilni „k angelju“ (Skerlec) tombolo s petjem. Sodelovali bodo vrli pevci iz Kapele. Ker je čisti dobiček namenjen v svrhu pomnožitve društvene knjižnice, se prosi obilne udeležitve.

(Nov odvetnik v Ljutomeru). Z novim letom odpre v Ljutomeru odvetniško pisarno g.

dr. Franc Rosina, poznat kot bivši odvetniški koncipijent v Novem mestu pri dru. Slancu in v Celji pri dru. Josipu Sernecu. S tem možem pridobijo Ljutomerčani ne samo odličnega pravdnika, ampak tudi značajnega narodnjaka, kterega bi bilo odveč še posebej priporočati.

(Nov narodni zdravnik) dr. Anton Mihalič, pride z novim letom v Ljutomer.

(Iz Ljutomera). (Naše narodne zabave). V nedeljo 9. t. m. je priredilo tukajšnje „Slov. pevsko društvo“, veselico, oziroma zavoljo adventa zabavni večer s petjem in gledališko igro „Servus Petelinček“. Veselica je bila kljub neugodnemu vremenu izvrstno obiskana. Ni bilo dobiti praznega prostorčka. Posebna hvala gre našemu vrlému kapelniku Franju Caherlu. Pri takih prilikah se kaže, koliko je on s svojim trudom dosegel pri moškem, kakor pri mešanem zboru. Pelo se je izvrstno. Tudi gledališka igra se je jako dobro obnesla. Vsak igravec in vsaka igralka storila je svojo dolžnost. — Miklavžev večer je bil imeniten. Otrok in odraslih je bilo toliko, da bi bilo zastoj iskati prazen kotiček. Za božičnico se je nabrala pri Slovencih in slov. zavodih letos jako velika vsota. Otroška božičnica se je vršila 22. t. m. popoldne v telovadnici Franc-Josipa šole s petjem in predavanjem. Razdelitev božičnih daril ubogej šolski mladini storil je konec lepe svečanosti. V nedeljo 6. jan. bode tombola za ubogo šolsko mladino.

(Kje so nemške posojilnice?) Starejše nemške posojilnice so na Spodnjem Štajerskem v naših večjih mestih in v nekaterih manjših krajih še; v nekaterih krajih celo poleg slovenskih posojilnic životarijo nemški „creditverein“. K tem životarijočim nemškim kasam hoče štaj. deželni odbor pričrúžiti s pomočjo deželnih denarjev še nekaj nemških Raiffeisenovih zavodov, n. pr. na Bizeljskem, v Selnici na Muri, v Št. Ilju v Slov. goricah. — Teh zavodov se bodo naši ljudje gotovo ogibali, kajti oni bodo le nemško uradovali, bodo torej le v rokah nemškutarjev, naših starih neprijateljev.

(„Triglavov“ ples) bode dne 16. januarja 1895. Začetek ob polu 9. uri zvečer v prostorih Daniel-Annensäle. — Vojaška godba 7. pešpolka. Vstopnina: za osebo 1 gld., za obitelj 3 gld.

Druge slovenske novice.

(V Ljubljani) omahuje narodna večina pri najvišjih gosposkah v deželi. Deželni odbor se je bil že enkrat, kakor je predobro znano, v zadevi uličnih napisov postavil na omahljivo stališče. Deželni šolski svet se je pri vprašanji, ali se uvede v višje gimnazijske razrede več slovenščine, kakor do zdaj, postavil na zanikalno stališče. Tudi pri nasvetovanji novih okrajnih šolskih nadzornikov je rešil čast nemštva na Kranjskem ter je eno tretjino teh mest naklonil možem odločno nemškega mišljenja. Je li tretjina Kranjske nemška?!

(Ljubljana dobi električno razsvetlavo). Mestni zbor je za to dovolil 400.000 gld. Stroji se bodo s paro gonili. Ta lepa luč, ki bode cenejša od plinove razsvetljave, se bode vpeljala do 1. avgusta 1896.

(Ljubljansko slovensko gledališče) se tudi letos dobro drži in daje lepe, dokaj dobro obiskovane predstave. Češke moči, ki so nastavljene, dobro delujejo in so se tudi že precej slovenščine naučile, če tudi še ne v zadostni meri.

(Nedoslednost in odkritosrčnost.) V Ljubljani izhajata še dva nemška lišta: „Laibacher Zeitung“ in „Laib. Schulzeitung“, ki zajemlje iz „šulfereinovih“ jasli, da more životariti. V poslednji številki navaja izrek nemškega pedagoga, naj se učitelj ogiblje politikovanja. Tega bi ne zamerili, ako bi s tem ne mislila na slovenske učitelje, in ako bi takoj v prvem svojem članku s ponosom ne navajala, koliko vspeha je bil baš odličen šolnik iz njene vrste dosegel s tem, da je vzdrževal ta list. Ali ne misli g. B., ki je to pisal, na g. V. Linhartu, bivšega voditelja nemškega šolstva in deloma tudi nemške politike na Kranjskem? Ali ni mar ravno on za to konsekvantno svoje delovanje dobil sedanje mesto? Kje je torej doslednost? Tu zopet velja: Grau ist alle Theorie“, dragi g. B.

(Ali je pošta draga?) Ne, ni draga. Kaj takošnega ne moremo trditi. Ali nekaj drugega je, kar po velikih mestih pošto zelo podražuje. Kjer na dom vozijo pošiljatve, je to zelo občutljivo, ker morajo stranke od tega dostavljanja na dom kar po 20 kr. plačevati od vsakega komada. To se nikakor ne vjema n. pr. s portom (voznino), ki je večkrat le malo večja od te res prevelike takse.

(Slovensko učiteljsko društvo) za Kranjsko bode 28. t. m. v Ljubljani zborovalo. Ob enem ima ondi tudi občni zbor „društvo za zgradbo učiteljskega konvikta“ (zavetišča).

(Napredek slovenskih posojilnic.) O nekaterih novih posojilnicah se nam poroča, da so si postavile že prav dober temelj, osobito posojilnica v Slovenski Bistrici. Posojilnica na Slapu pri Vipavi posluje tudi še le nekaj čez leto dni, pa ima že 140 udov in blizo 50.000 gld. prometa. Posebno trdno podlogo si je naredila posojilnica v Dolu pri Hrastniku, katero je občinstvo s hranilnimi vlogami zelo založilo.

(Iz Kranja). Nemškutarskega šolskega nadzornika, za takov posel že v prejšnji dobi vzrejenega, utegnejo na Dunaji s pomočjo najvišjih kranjskih gospodov skuhati za gorenjsko stran in ga za novoletno darilo dati vrlim slovenskim učiteljem v kranjskem in radovljiškem šolskem okraji. Čudno! Ali ga na vsem Gorenjskem in v Ljubljani ni boljšega od moža, kateri si upa v današnjih časih slovenske otroke in slovenske stariše z nemškim „Jahresschulberichtom“ razveseljovati leto za letom?! Ali je nemškutarja še vedno najboljši dokaz dobre pedagogičke izobraženosti?!

(Slovenske čitalnice, pozor!) Popotnik nam piše: V mnogih velikih slovenskih čitalnicah zapazim na svojem potovanji, da imajo poleg kacic 4—6 slovenskih časnikov, kacic 5—8 nemških, da je torej večina nemška. Ker je vmes tudi nekaj židovsko-liberalnih nemških časnikov, moram očitno svariti dotične domoljube pred tako narodno mlačnostjo.

(Z Brezja na Gorenjskem,) s te slavne božje poti, nam romar poroča, da je ondotna nova cerkev v zunanjem že dokončana, le še oltarjev nima. Novi božji hram bode veličastno poslopje, kedar bode popolnoma dovršen. Name-ravani frančiškanski samostan se še ni začel graditi.

(Posojilnica v Zagorji ob Savi) je že registrovana. Načelnik ji je znani domoljub, g. M. Medved, odborniki pa gg. A. Mauer, Weinberger Modic in Hrastelj.

(Iz Koroškega). Grof Hoyos, avstrijski veleposlanik v Parizu, je stopil v pokoj in se naselil v Porečah ob Vrbskem jezeru. Francozki listi ga hvalijo in obžalujejo njegov odhod. — „Gorotan“, prvo slovensko pevsko društvo na Koroškem, priredi dné 9. prosinca 1895. l. v gostilni pri „Šercerju“ v Šmihelu pri Pliberku ustanovno veselico z jako zanimivim in obširnim vsporedom. Tiskarna družbe sv. Mohorja je končala dné 12. t. m. razpošiljanje družbinih knjig in je torej upati, da bodo vsi družbeniki prejeli letošnje knjige še pred Božičem.

(Uradovanje pri političnih uradih). Z Dolenskega se nam piše: S slovenskim uradovanjem pri političkih uradih gremo Slovenci za en korak naprej, za dva nazaj. Kolikor imamo namreč pri nas priliko opazovati, uraduje se komaj pri tretjini vseh aktov po slovensko. Navadno uraduje od treh političkih uradnikov pri okrajnem glavarstvu le eden po slovensko. Načelnik v uradu se drži običajno nemščine; izjema je menda le pri črnomaljskem glavarstvenem voditelju. Tudi pri šolskem poslovanji, ki je združeno z okrajnimi glavarstvi, opazimo večkrat v narodnem obziru mesto napredka nazadek.

(Na Studencu) med Sevnico na kranjski strani je umrl nagle smrti, v svojih najboljših letih, ondotni župnik, č. g. Matija Lavrič. Blagi dušni pastir je nameraval veliko storiti za potrebo cerkev in faro, za katero je bil po njegovem posredovanji veliko svotozapustil bogat kmet Liseč; toda smrt je prekrižala njegove najboljše namene.

(Razpisani službi). V Krškem je oddati služba občinskega tajnika s 500 (600), letne plače

in stanovanjem do 31. t. m. in služba okrožnega zdravnika s 600 letne plače do 10. januarja 1895.

(Obrtno šolo v Kočevji) hočejo Kočevci na cedilu pustiti, ker je vlada noče v svoje popolno oskrbovanje prevzeti. Čudno, saj jej vlada precej podpore daje! Morebiti pa učencev nima? Naj jo le zapusté Kočevci; Ribničani bi bili gotovo veseli, ako bi jim vlada enako podporo dovolila in dajala.

(Pri občinskih volitvah v Pazinu) je hrvatska stranka vkljub najhujšej agitaciji nasprotné lahonske stranke, v vseh treh razredih zmagala sijajno. V tretjem razredu so hrvatski kandidatje dobili 831 glasov, lahonski pa samo 359, v drugem hrvatski kandidatje 388, lahonski pa samo 60, v prvem pa 122 hrvatski kandidatje, laški pa 106 glasov.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) je še le 18. t. m. skončal seje in so šli poslanci na božične in novoletne počitnice. Popred je dovolil državni proračun za 3 mesece po hudi ostri razpravi, v katero so posegali ministri prav odločno, pa tudi naši slovenski in hrvatski poslanci: dr. Ferjančič, Spinčič, dr. Laginja, Klun, Robič. Prvi trije so grajali neugodne narodnostne razmere na Slovenskem in v Istri in napadali koalicijo. Poslanec Klun je branil slovenske poslance, ki so zavoljo Hohenwarta in Celja ostali v koaliciji. Robič je bil radi celjske gimnazije nekaj pojasnil. Neprijetno je nam Slovincem, da si niti državni slovenski poslanci niso edini, in peklo nas je, da so to zdaj še v državnozbornskih govorih razodevali na glas. Istrski poslanci so storili zopet več vprašanj. — Pred sklepom je sklenil državni zbor nove postavbe o orožnikih, o farnih konkurencah (t. j. o davkih za fare) in o nedeljskem počitku.

(Resnične, če tudi ne tolažilne) in koristne so bile besede finančnega ministra Plenerja v državnem zboru, ko je rekel, da ni upati, da bi avstrijski parlament vpeljal splošno volilno pravico, in da bi ta za Avstrijo ne bila umestna. Mi pa mislimo, da se pravica prilega sleherni državi, torej tudi naši.

(Deželni zbori) so sklicani, in sicer kranjski na dan 28. decembra, štajerski in goriški na 27. decembra, koroški na 3. januarja, istrski in tržaški na 10. januarja.

(Draga govedina). Na Dunaji se prodaja govedina po 1 goldinar kilogram. Kaj je vzrok?

(Na Češkem) se še vedno bore Staročeh-z Mladočehi. Vendar Mladočehi napredujejo. Te dni bil je zvoljen v kmečkih občinah klatovskih mesto Staročeha Mladočeh Hani. Dal Bog, da bi jeli Čehi kmalo skupno delovati, ker to bi bilo na korist vsim avstrijskim Slovanom.

(Stoletnica razdeljenja Poljske) hočejo praznovati Poljaki z občno žalostjo. K temu jih pozivljejo z Varšave. Pravijo, da Poljak ne sme pozabiti svoje slave, svoje skupne domovine.

(V Budapešti) imeli so ogerski škofje posvetovanje pod predsedstvom primasa Vassarija. Posvetovanje vršilo se je radi od cesarja potrjenih cerkveno-političnih zadev. Seja bila je strogo tajna.

(Na Ogerskem) dobili bodo z novim letom novo ministerstvo. Da bi le zbrali može, ki bodo malo manj židom, pa nekoliko bolj Slovanom prijazni.

Ogled po širnem svetu.

(Na Nemškem) stopajo hudo na noge socialnim demokratom. Pregarjajo celo nedolžne gostilničarje, pri katerih se ti zbirajo, in sicer na ta način, da vlada prepoveduje svojim uradnikom, da ne smejo v take gostilne zahajati.

(Italija) ima velike nadloge in sramote. V javni seji državne zbornice so se odkrile sleparije pri veliki rimski banki, v katere je bil zapleten sam ministerski predsednik Krispi. — Roparji pa zopet na mnogih krajih po noči in pri belem dnevu ropajo bogate državljanke.

(V Armeniji) so turški vojaki zopet klali kristjane po cerkvah, tako, da je kri kar na ulice tekla.

(Pariz). Poslanska zbornica je volila radikalca Brissona predsednikom. Dobil je 243 glasov, njegov protikandidat, oportunist Méline pa 213 glasov.

(Kitajci) in njih vladar so kar zmešani, ker so jih Japonci tako premagali. Cesar odstavlja in zapira vojaške poveljnike.

Dopisi.

Iz Kostrivnice. Gospod urednik! Gotovo ste že radovedni, kaj že počenjata naš Andrejček in Matevžek. No — prav pridno ga pijeta ter še vedno godeta „a bisl bindiš, a bisl tajč“. Posebno Andrejček kuje marljivo pravdeželjnim ljudem tožbe, katere vkljub višje prepovedi še vedno najdejo milost pri rogaški sodnji. Učen je, učen naš župan, ki bo bojda, še postal celo „dohtar ali notar“, kakor sam pravi. Nemški takó zna, da ga celo gospodje pri okrajnem glavarstvu ne razumejo več. Prosim vas lepo, kdo bi si pa mislil, da po Andrejčekovi nemščini „harmonirati“ pomeni pričakati se, in da je „abgehobelter Kerl“ toliko, kakor neotesan „kerlc“?! Toda vkljub takim in enakim prednostim si domišljuje Andrejček, pardon! gospod dohtar Andrejček, da je grozno imenitna glava. Po njegovi misli edino le on razume občinske posle, akoravno so mu paragrafi občinskega reda knjiga z devetimi pečati zapečateni. Poslušajte, kako ginljivo piše o sebi, da se dela takó, kakor da bi te budalosti pisalo „nekoliko žen, ktere žalosrčno to očitati si dolžno upčute“, dopisniku „Slov. Gosp.“ in „Domovine“: „Vi se brigade v občinski reči; pa kar iz dopiso vidimo, ne razumite totih poslov, nas boge ljudi še bol stiskate — naš Richter so nam še pripomori, iz tako obložene reči, ktere nam sodnije na veliko prašanje je zvak čaš odreklo, — vsi ji bilo zastonj koštanje in poti so bili pres uspaha v luft žleteti kdo nam je pomoč bil naš dober Richter rihter, kterega Vi ogovarjate in prečenjete po falš rečeh če še nam tega dobriga človeka odjeste, tak smo še večer serote . . . nam revežem škodujete ako nas obračate na deroče Notarje Doktorje in tak naprej . . . mi kok nevedne ženske (hà hà, Andrejček sam pravi, da je ženska in ne mož) spoznamo hudoben Vaš namen kar Vaši dopisi dokažejo glejte de se spravite ta vun, da ne pohujšete in ustrupite več mladih ljudi z hudobnimi Vašimi dopisi.“ — Kaj ne gospod urednik, da imamo „fletnega župana“, katerega nam lahko zavida celi svet. Hudomušni ljudje se nam sicer že dolgo posmehujejo, češ, da bi si naj izposodili od Lemberžanov „pranger“, za take „nevedne ženske“ v moških hlačah! Najbolje bi bilo, da ga položimo na „pencikl“ ter ga odpošljemo v deveto deželo, da bi tam prodajal svoje neumnosti. Sicer se že močno majata županov in beričev „stoliček“ — Bog daj, da bi se prav kmalo popolnoma prevrnila na trda tla ter se nikoli več ne vsedla na take „stoličke“.

Iz Ljutomera. Znano je bralcem „Domovine“, da je občinski zastop našega, v veliki večini, slovenskega trga, že celo vrst let v rokah tukajšnje nemškutarke stranke. To najbridkeje občuti v našem lepem od Stvarnika z nenavadnimi prirodnimi dobrotami in z najblažjim ljudstvom obdarovanem delu slovenske domovine, tukajšnja slovenska stran.

To bode pokazal dogodek, kateri je jasna slika neznosnega, uprav terorističnega postopanja naših nasprotnikov.

Pondeljek dne 19. novembra t. l. pride k županu, lekarju Schwarz-u, kateri je pred leti v tukajšnji čitalnici nosil krinko zavednega Čeha, najemnica slovenske krčme „pivarne“, proseča dovoljenja — licence — za gođbo na nedeljo pred adventom 25. novembra. Ta prošnja je bila županu neljuba, ker takšno licenco privoščiti on rajši nemški krčmi, vendar zahteve ni mogel brez vzroka popolnoma odbiti. Krčmarica gre tuj kupiti potrebnih kolekov, ko se vrne pa zvé, da se ji bode ugodilo še le tedaj, ako se nobeden drugi krčmar za licenco ne oglasi. Vsak ugovor dobične gostilničarke, katera zamore napraviti radi oddaljenosti svoje gostilne od trga, le ob nedeljah vspešno kupčijo je bil zaman. Predzadnji dan vedna dobi ona glas, naj pride zopet po svoje koleke, ker se je licenca dala Lideritschevi gostilni, kjer uživajo nemški pomočniki svoje

vsakovrstno veselje. Proti temu postopanju našega „pravičnega“ županstva naredil se je priziv na višjo inštanco.

Pisati moram še o drugi stalni zanimivosti našega socialnega življenja. To je poštar Mauritsch. On velja za matadorja tukajšnih nemškutarjev in ne manjka mu pripravnosti za to mesto. V njega slabem telesu biva bojaželna duša in Slovencem strastno sovražno srce. Škoda, katero zamore naši narodni stvari prizadeti z agitovanjem za „Südmarko“ in „šulferein“, z dovažanjem nemškutarjskih obrtnikov v naš trg, mu je največje veselje. Je li istina, Mauritsch? Skoraj neverjetno je pa njegovo postopanje proti slovenskim strankam na pošti. Neki gospod je zahteval za oddane pošiljatve slovenskih receptiv, dvakrat pismeno in v tretjič ustmeno.

Kaj je storil poštar? Prvikrat je rekel, da za tako zahtevanje nima odgovora, drugikrat: „Mit solchen Dummheiten soll man nicht mehr kommen“ — in na tretje ustmeno zahtevo je izjavil, da on ne ve niti za Maribor niti za Ljubljano temveč samo za „Marburg“ in „Laibach“. Seveda se iz tega spozna, da on nima dosti geografije v glavi, ker bi inace vedel, da ležita Maribor in Ljubljana na slovenski zemlji, istotako kakor Ljutomer, čegar poštni pečat nosi sicer ime „Luttenberg“, brez ozira na to, da je naš poštni urad postavljen za več kot 30 samo slovenskih občin. Prašamo toraj ali je sposoben za poštarja, mož, kateri ima tako vedenje in tako pomankljivo geografično znanost? Ali sme biti poštni uradnik, človek, ki stranke k prepriro izživlja, da jih mora potem zarad žalitve urada tožiti? Ali smemo za svoje slovenske poštno pošiljatve tirjati isto zanesljivost, točnost in pravičnost, ki je zajamčena v državnih zakonih? Upamo, da se bode začelo c. kr. poštno ravnateljstvo ozirati na te razmere.

Zelo čudno se tolmači ravnopravnost narodov tudi s tem, da nosi naše kolodvorsko poslopje edino nemški napis „Luttenberg“, če prav vodi naša železnica skozi slovenske kraje in je bila grajena s pomočjo slovenskih novcev. Kje je vendar pravica?

Književnost.

(„Dom in Svet“). Zadnja številka tega res jako spretno urejenega lista odlikuje se po velikem številu jako lepih podob. Za prihodnje leto obeta uredništvo še znaten napredek glede oblike in vsebine. Zato ta list najtopleje priporočamo slovenskemu občinstvu, kterega dolžnost je, da podpira požrtvovalnost g. urednika. List izhaja dvakrat na mesec ter stane za celo leto 4 gl. 20 kr. za dijake 3 gl. 40 kr. Naročnina pošilja se naj upravništvu „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

(Prirodopisni poduk v ljudski šoli.) Po načelih Friderik Junge-jevih spisala ravnatelj H. Schreiner in profesor J. Koprivnik. Maribor 1895. Založila pisatelj. Tisk tiskarne sv. Cirila. Cena 1 K. 60 h. Tako je naslov novemu izbornemu proizvodu pedagogičke književnosti slovenske, kateri je izšel kot ponatis iz učiteljskega lista „Popotnik“. Dobro znana in marljiva pisateljica pojasnujeta teoretično (str. 1—20) in praktično (str. 20—104), kakó bi se naj poučeval prirodopisni pouk po Junge-jevi metodi po ljudskih šolah. Važnost prirodopisnega pouka je velika in g. pisateljica pravita sama v uvodu: „Kdor je prepričan, kakor sva midva, da v prirodopisnem pouku biva toliko npravstveno-nabožno vzgojevalnih momentov, da bi nastala, ko bi izpal, v narodni omiki obžalovanja vredna puhlost najprej v npravstveno-nabožno, potem v formalno pa tudi v gmotno stran, tega sili, da bi zasledil vzroke nedostatnemu vspehu in da bi se pomočki, kako v okom priti nedostatku, začeli pretresavati“. To je namen temeljito pisani knjigi, katera se dobi samo iz peres pisatelj-strokovnjakov in katera podaje v praktičnem delu učni načrt, učno gradivo in učne slike za novo metodiko prirodopisnega pouka. Tako so dobili učitelji zanesljiv kažipot, kakó se jim je vglobiti v nove ideje ter je praktično izpeljati v ljudske šoli. Vrednost knjige je še tem večja, ako pomislimo, da „vsa pedagogička književnost slovenska in nemška nima v tem obsegu in v tem smislu

pisane, praktične knjige o Junge-jevi metodi, kakoršna je ta. To je torej prvi poskus praktičnega izvedenja Junge-jeve, ali pravilje nekoliko prena-rejene Junge-jeve metode“. Učitelji slovenski, sezite marljivo po važni in zanimivi knjigi. Da si je čitateljem „Popotnika“ že znan spis, vendar za praktično vporabnost ni tako primeren, kakor izdana knjiga, ki združuje po celi vrsti časnikovih števil „Popotnika“ raztresena nadaljevanja v celoto, da imaš lep pregled in lahko hitro najdeš, česar potrebuješ. Želeti je le, da bi se res prirodopisni pouk v naših šolah kmalu preosnoval po načelih nove knjige, katera naj bi se tudi pri učiteljskih društvih začela pretresovati. Ravno to sta nameravala g. pisatelja s svojo knjigo, pisoča v uvodu: „Na noge, pojdite za nama! Midva sva prepričana, da se bode, ako si ugladimo pot, po njej bolje hodilo in gotoveje dospelo do smotra, kakor doslej po stari poti“. Vsa hvala g. pisateljema na njiju velikem trudu. Knjigi pa želimo, da bi se razprodala ter doživela kmalu drugi natis. Dobiva se pri g. pisateljih in v uredništvu „Popotnika“ v Mariboru.

(Slovenska knjižnica). Zvezek 31 prinaša „Slike iz Prage“. Cena zvezku 12 kr. V tem zvezku je tudi priobčena naslednja prošnja: Za koroške Slovence. Ko je bil naš urednik v Celovcu pri krasni slavnosti v proslavo rajnih slovenskih prvakov Einspielerja in Slomška, razdelil je med Zilanke v narodni noši in dekleta večje število Gregorčičevega snopiča naše knjižnice. Sprejele so ga z velikim veseljem. Pri tej priliki je doznal, da koroška mladina še prav malo pozna Gregorčičeve poezije in da sploh pogreša zabavnih slovenskih knjig. Mi smo pripravljene, odstopiti 2000 snopičev za znižano ceno po 6 kr. snopič, da se razdelé med koroške Slovence. V ta namen se obračamo do slovenskih rodoljubov za radodarne doneske; vsak darček bo objavljen na platnicah prihodnjih snopičev. Za izkazano svoto pa pošljemo nekaterim znanim koroškim rodoljubom toliko snopičev, kolikor po 6 kr. dobimo. Da bo vse v redu, naznanimo tudi to, komu in koliko smo jih poslali. Mnogo je Slovencev, katerim ne bo težko, žrtvovati nekoliko novcev ali desetec za probujajoči se slovenski Korotan.

(Zabavna knjižnica) uredjuje dr. Avgust Harambašič v Zagrebu. Prvi zvezek prinaša začetek romana „Ognjem i mečem“, „Žrtva ljubavi“ in ima poleg tega še „Svaštice“. Cena zvezku 15 novč. Dobiti pri Adler & Piska v Zagrebu.

(„Ura moliti in častiti Jezusa“) v rednem češčanju presv. Rešnjega Telesa“. Sestavljena z nekaterimi molitvami za ude te prelepe bratovščine in sploh za vse častilce pri obiskovanju najsvetejšega zakramenta. Založila „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani. Cena broširanemu izvodu 12 kr., vezanemu 20 kr.

Zahvala.

Odbor „Celjskega Sokola“ izreka zahvalo vsim, ki so blagohotno sodelovali pri veselici dne 16. t. m. in pripomogli k tako sijajnemu vspehu. Sosebno se še zahvaljuje bratskemu društvu „Ljubljanski Sokol“ za prijazno, res bratsko uslugo in pripomoč.

V Celji, 20. decembra 1894.

Deček poštenih starišev, s primerno šolsko izobrazbo, zdrav in čvrst se sprejme v uk v pekarijo

(205) 1—1 Karol Regula v Celji.

Hiša z gostilno in vrtom

blizu Žalca, pripravna tudi za trgovino je za 2500 gl. na prodaj.

Več pove uredništvo „Domovine“. — (204) 1—1

Učenca

sprejme v učenje takoj sedlarija v Novi ulici (Neugasse) Maks Schmucka v Celji. — (203) 2—1

Za Svečnico!

Častiti duhovščini uljudno priporočam za Svečnico svoje iz čistega pravega čebelnega voska, brez vsake primesi vlite sveče po primerni ceni.

Vsako, tudi najmanje naročilo za poskušnjo bode takoj efektuirano.

Se priporočajoč za obila naročila, biležim

z velespoštovanjem

(202) 2—1 Ernst Fartinger, svetar v Celji

Javna zahvala.

Vsim blagim prijateljem slovenske šolske mladine, ki so s svojimi obilnimi darovi pripomogli, da se je obleklo za božičnico blizu 80 revnih dečkov naše šole. Prva čast gre v tem oziru g. dr. J. Vrečko-tu, ki je kot načelnik krajn. š. svetu sprožil misel da se je delila obleka tudi v deški šoli

Zvezno vodstvo za Celjsko okolico na božični dan 1895.

Iz obiteljskih obzirov se prodá pod ugodnimi pogoji v mestu ob državnej cesti stoječa

gostilno z mesarijo

v prav živahnem prometu. Pri istej se nahaja ledenica, vrt za goste in še druga ednonadstropna hiša s prostornimi postranskimi poslopji.

Tudi spada zraven 24 oralov rodovitne dobro obdelane zemlje. Več se poizvé iz uljudnosti pri dr. Urban Lemezu odvetniku v Slovenski Bistrici. (207) 1

Trgovina Dragotina Hribarja v Celji
priporoča

PRATIKO ZA LETO 1895

na drobno in debelo

Dijaški koledar

Cena 60 kr., se dobi tudi tam.

8 tisoč lepo vkoreninjenih, enoletnih

hruškovih divjakov

ima na prodaj Franc Šijanec, nadučitelj pri sv. Jurju ob Taboru. (195) 2-2

Na prodaj imam veliko lepega (194) 3-2

prediva

ter ga pošiljam po pošti najmanj 5 kg. Cena mu je za kg 36 kr. Istotako se pri meni dobi lepa volna, kg po 85 kr., kakor tudi oves.

Se priporočam za obilna naročila, katera bodem vestno in hitro izvrševal.

Na Dolu, pošta Hrastnik. Franc Majcen.

Gg. posestnikom

priporočam izvrstno narejene stroje za pšenico okopat. Stroji so tako prirejani, da se lahko zrnje suho okoplje in fini gris čisto od otrobov loči in moka čista naleti.

Tudi se priporočam za narejanje novih mlinov in vsako popravo istih. (145) 3-3

Blaž Sajko,
izdelovalec mlinov v Št. Jurji ob j. žel.

Malo posestvo

5-7 minut oddaljeno od trga Šoštanj, na prijaznem gričku, obstoječe z zidane hiše z eno sobo in kamrama, obokano kuhinjo, kletjo in hlevom, s ceglom kritim kozolcem in šupo pod ugodnimi pogoji na prodaj. Poleg spada 1 joh njive in vinograda, nasajeno s sadnim drevjem. — Več pove L. Mravliag, oštir čitalnice v Šoštanj. (200) 3-2

Deček ki ima primerno oliko in je dobrih staršev, zdrav in čerst, sprejme se v trgovini Drag. Hribar-ja v Celji.

Naznanilo in priporočba.

Usojam si sl. občinstvu in posebno preč. duhovščini najuljudneje naznaniti, da sem zdato pomnožil svojo že itak bogato zalogo švicarskih žepnih zlatih, srebrnih in nikelnastih ur, stenskih ur z nihalom, ur budilnic, verižic, prstanov, uhanov in vseh v to stroko spadajočih reči ter da bom vse te reči

od 1. oktobra naprej prodajal po jako znižani ceni.

Ravno tako bom popravil vsakovrstne ure od 1. oktobra najceneje, sicer pa natančno in pod poročtvom, kakor dozdaj. Zahvaljevam se za dozdaj mi skazano zaupanje, prosim tudi v prihodnje prav mnogobrojnega poseta

z velespoštovanjem

(152) 3-3

Martin Čagran,
urar v Ljutomeru.

Posestvo v Osenici,

pol ure od Teharij, obsegajoče 12 oral 118⁰, travniki s sačunosnim žlahtnim mladim drevjem, njive, gošče, vinograd, hiša v eno nadstropje, kravji in svinjski hlev, prodá celo ali po kosih notar Baš v Celji. (189) 3-3

Pozor!

Za dolge zimske večere priporočamo prav toplo

Zabavnik.

Zbirka družbinskih igr.

Založil Drag. Hribar v Celji. — Cena 70 kr.

O tej knjigi pravi „Ljublj. Zvon“ v svoji prvi letošnji številki med drugim: „knjiga bo dobro došla vsem rediteljem veselih večerov i. t. d. Vredna je, da se kar največ razširi po naših narodnih rodbinah.“ — Enako ugodno izrekli so se tudi vsi drugi naši časniki.

Novo!

Ravnokar izišel

„Ilustrovan narodni koledar“ za leto 1895.

Cena elegantno vezanemu 1 gld, broširanemu 70 kr. — Dobiti je pri

Drag. Hribar-ju v Celji
in v vseh slovenskih bukvarnah.

Novo!

JAK HELLER

posredovalna trgovina za hmelj
v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233-234. (ustanov. 1860.)

Ob ustopivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20-15

Naznanilo in priporočilo.

Slavnemu p. n. potujočemu občinstvu in drugim rojakom, uljudno naznanjam, da sem prevzel

kolodvorsko restavratorstvo

južne železnice v Ljubljani in jo popolnoma na novo uredil.

Dobiti je vedno sveži obed; točim prava, pristna štajerska, kranjska in istrijska vina. Pri vsakem vlak kava, mrzle jedi itd.

Postrežba točna, solidne cene.

Za mnogobrojni obisk se udano priporoča

(182) 3-3

Franc Kaube, restavrator.

Naznanilo in priporočba.

Spodaj popisani si usojam naznaniti slavnemu občinstvu in preč. duhovščini, da sem otvoril svojo novo

ključarsko delavnico

v Celji, na Bregu št. 18 (v občinski hiši).

Prevzamem vsa v mojo stroko spadajoča dela bodi si okove za okna ali vrata;

izdelujem razna štedilna ognjišča, prevzamem vodovodne naprave, kakor tudi popravila bodisi v mestu ali na deželi.

Napeljujem strelovode na stolpih, dimnikih ali privatnih poslopjih.

Osobito se priporočam za umetna ključarska dela.

Naprave vrtné, cerkvene ali predaltarske železne ograje. Umetno izdelana železna vrata, kakoršnih koli slogov itd.

— Vse po najnižjih cenah —

Za dobra in trpežna dela jamčim.

Nadjajoč se mnogobrojnega naročila beležim

z odličnim spoštovanjem

Iv. Rebek

(68) 10-7

ključavničar.

Jožef Guček

krojaški mojster v Celji

poprej v Gosposki ulici št. 12, od prvega aprila t. l. v Rotovski ulici št. 8.

Priporoča se za izdelovanje vsakoršne obleke za gospode in dečke.

Velika zaloga vsakoršnega blaga, kakor tudi vsakoršnega perila in spodnje obleke. (58) 10-8

Cene nizke, delo solidno in trajno ter hitra postrežba.

Ob zimskem krmenji v hlevih!

Stroji za pripravljane krme

Stroji za rezanico

Rezalnice za repo in krompir

Drobeče in mečkalne mline

Stroj za parjenje krme Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:

Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice)

Čistilni mlin za žito (vejevnik)

Trieure sortirni stroji

Stiskalnice (preše) za seno in slamo

na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji tvrdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj. izklj. privil.

tovarne za poljedeljske stroje, livarna železa in parne fužine

Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8-7

— Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. —

Zaloga specerijskega blaga

MILAN HOČEVAR

Celje, Glavni trg, 10

Izvrstna zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, riža, finega olja, južnega sadja, masla, svinjske masti, ruma, čaja, vina v butilkah, sremske siivovke, kranjskega brinovca, itd. itd.

Banatska pšenična moka.

Radajnska

mineralna voda

itd. (21) 20-10